

ΣΩΤΟΥ ΧΟΝΔΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ ἅγιος τοῦ
αἰῶνά μας

(Ο ΟΣΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΚΕΦΑΛΑΣ)

ΑΦΗΓΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΓΗ»

ἐπὶ τούτου νά χοροστατήσῃ καί νά λάβῃ μέρος στή νεκρώσιμη ἀκολουθία.

...Μερικά λοιπόν παιδιά ἀπὸ τὴν παραλία, θεόφτωχα παιδιά τῆς κακοπάθειας ἀπὸ τὰ δεινὰ καὶ τοὺς πολέμους, «ἀνήλικοι νεοσσοὶ τῆς πρῶμου θαλασσοπάλης», ὅπως ἴσως θὰ ἔλεγε ὁ μέγας Παπαδιαμάντης, τὸν εἶδαν ἐκεῖ στό ξόδι, κοντά στό φέρετρο, ἓνα μέτρο πάνω ἀπὸ τὴ γῆ, τὸν εἶδαν καὶ φοβήθηκαν. Ἀπὸ στόμα σέ στόμα τό πῆρε ἡ λαϊκὴ μοῦσα καὶ τῶκανε τραγοῦδι:

Ὁ παπα-Νικόλας ὁ πονόψυχος παρέδωσε ψυχὴ καὶ πάει.

Καὶ ὁ Δεσπότης τῆς Μονῆς, ντυμένος στά χρυσά, ψηλά πετάει.

11.

Αναφέραμε παραπάνω ὅτι τὰ ἀπρόσμενα ἱστορικά γεγονότα ἀνέκοψαν γιὰ ἓνα διάστημα τίς ἄμεσες ἀνησυχίες καὶ τοὺς φόβους τῆς Μονῆς, τίς ἀγωνίες μέ τίς συχνές ἀνακρίσεις καὶ τὴν ἀπότομη πολεμικὴ τοῦ Θεοκλήτου. Κι ἔφεραν πνευματικὴ ἀνάπαυλα, σχετικὴ γαλήνη. Ἀλλὰ ὁ δαίμονας, ὁ ἀφέντης τοῦ ἐρέβους, ποῦχε πάρει ἄδεια ἀπὸ τὸν Ἅγιον Θρόνον νά διαπεράσῃ μέ φαρμακερὸ κεντρί τὴν καρδιά τοῦ διαλεκτοῦ κληρικοῦ καὶ ἀγωνιστῆ, ἐτοίμαζε μέ λύσσα τὴν πιὸ φοβερὴ τοῦ ἐπίθεσης, τὴν πιὸ ἀναμολόγητη κακουργία.

Στίς ἀρχές τοῦ 1918, ὅταν σταμάτησε πιά ὁ ἀποκλεισμός τῶν Ἀγγλογάλλων καὶ τελείωσε καὶ στήν Εὐρώπη ὁ πόλεμος μέ ἡττα τῆς Γερμανίας, ἀνάλαβε ὅπως εἶπαμε Μητροπολίτης στήν Ἀθήνα ὁ πρῶν Κιτίου Κύπρου, Μελέτιος. Ἦταν κληρικός μέ πολλά προσόντα, δραστήριος, μορφωμένος καὶ μέ ἀξιόλογη ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ δράση, τόσο σέ θέματα

τοῦ Παναγίου Τάφου, ὅσο καὶ σέ προβλήματα τῆς Ὁρθόδοξης Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Κάποιο ἀνοιξιὰτικο πρωινό ἔκανε ξαφνικά στήν Αἴγινα, στό μοναστήρι, ἐφοδία, ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του μαζί μέ τό Διάκο του καὶ δέν ἄφησε ἐλπιδοφόρες ἐντυπώσεις. Βρῆκε τό Σεβασμιώτατο ἰδρυτὴ νά σκάβει μέ τό τσαπί καὶ τοῦ κακοφάνηκε. Τὸν βρῆκε γέροντα, κακοντυμένο, νά ἰδρωκοπᾷ στή σκληρὴ δουλειά μέ χέρια λασπωμένα. Τοῦ ἔκανε μερικές παρατηρήσεις, μερικές συστάσεις. Τοῦ εἶπε ὅτι δέν ἦταν σωστό καὶ δίκαιο αὐτός, ἓνας Δεσπότης, νά χάνει τὸν καιρὸ τοῦ σέ δουλειές χειρώννακτα, διάταξε νά ἐμφανιστοῦν μπροστά του ὅλες οἱ καλόγριες, ὅλα τὰ μέλη τῆς ἀδελφότητος κι ἀφοῦ ρώτησε γιὰ τό ἓνα καὶ γιὰ τό ἄλλο μέ αὐστηρὸ ἀνακριτικὸ ὕφος, κούνησε τό κεφάλι αἰνιγματικά κι ἔφυγε.

Ἀκριβῶς τὴν ἴδια ἐκείνη ἐποχὴ κάτω στήν Αἴγινα ὁ δαίμονας πού ἔτριζε τὰ δόντια, ἐτοίμαζε μέ ρέγουλα τὴ χαριστική βολή τῆς ἐπίθεσής του, ὅπως δά σχεδίαζε καὶ μελετοῦσε, στό πρόσωπο ἑνὸς ἀφοσιωμένου τοῦ ὀργάνου, μιᾶς γυναίκας, ἡ ὁποία «οὐδέποτε ἐώρακεν τὸν Σωτῆρα», ἀφοῦ ἡ ψυχὴ τῆς κάθε μέρα ὅλο καὶ βυθιζόταν περισσότερο στήν ἐφήμερη τραγικὴ αὐταπάτη.

Ἡ γυναίκα αὐτὴ δέν ἦταν Αἰγινήτισσα, ἦταν ξένη ἀπὸ τὴ Σίφνο, ζοῦσε χωρισμένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, πού, ὅπως ἔλεγαν, ἦταν ἡσυχος ἄνθρωπος καὶ διατηροῦσε καφενεῖο κι εἶχε μιὰ νέα κόρη ἀρκετὰ ὁμορφῆ. Τὴν ἔλεγαν Εἰρήνη Φραγκοῦδη κι ἐπειδὴ παρίστανε τὴ φτωχιά κι ἀδικημένη ἀπὸ τὴ μοῖρα τῆς κι ἔτρεχε καὶ πουλοῦσε στά σπίτια καὶ στά πανηγύρια κερί καὶ λιβάνι, τὴν ἔξεραν μέ τό παρανόμι ἢ κεροῦ. Αὐτὴ τὴ δουλειά τὴν ἔκανε σάν ἓνας ἐπαγγελματίας γυρολόγος, φαινόμενο ὃχι καὶ σπάνιο γιὰ θεόφτωχες χῆρες οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων μέ στόχο «πάση θυσίᾳ» τὴν οἰκονομικὴ ἄνεση. Ὡρες-ῶρες, ὅταν ἔνοιωθε ἓνα βαθύ κενὸ στήν ψυχὴ τῆς, ἓνα κενὸ δίπλα τῆς κι ὁλόγυρά τῆς, οὕρλιαζε καὶ στρίγγιζε καὶ χτυπιόταν, γιὰ νά καταλήξῃ σέ γοερὸ θρήνο.

Τὴν κόρη τῆς, πού ἔμενε μέ τὸν πατέρα τῆς καὶ τὴν ἔλεγαν Μαρία καὶ εἶχε κάποια ἔφεση στό καλὸ, τὴ ζήλευε

καί τή φθονοῦσε. Πολλές φορές πού συναπαντήθηκαν σέ φιλικά σπίτια, ἐπειδὴ ἀρνιόταν νά συμμορφωθεῖ στίς διάφορες ὑποδείξεις, τῆς χύμηξε σάν λέαινα καί τή χτύπησε μέ κατακεφαλίες καί κάποια βραδιά τή ζύγωσε τάχα, γιά νά τῆς δώσει ζαχαῤατα, καί εἶχε βάλει μέσα φαρμάκι. Συγκρίνοντας τή δική της νοοτροπία καί σκέψη, δέν μπορούσε ποτέ νά φανταστεῖ ὅτι μιά νέα τῆς ὁμορφιάς καί τῆς ἡλικίας τῆς θυγατέρας της ἔμενε ἀκόμα ἀγνή, ἀνέγγιχτη ἀπό τό ἀγοραῖο δόλωμα. Καί γι' αὐτό εὗρισκε πώς τήν ξεγελοῦσε σά μάνα, δέν τῆς φανέρωνε τίς τυχόν γνωριμίες της μέ τούς ἄνδρες, δέν τῆς ἔδινε μήτε λογαριασμό, μήτε οἰκονομική ἐνίσχυση. Μέ μιά τέτοια κόρη σάν ἀκόλουθο θά μπορούσε νά θησαυρίσει.

— Νά χαθεῖς, ὑποκρίτρια, σιγανό ποταμάκι, τῆς πετοῦσε κάθε τόσο κατάμουτρα μπροστά στὸν κόσμο. Καί τήν ἔφτυνε.

Ἡ κοπέλλα ἀνέβαινε τακτικά ἐκεῖ ψηλά, στό μοναστήρι, καί κάποια φορά ζήτησε καί βρῆκε τὸν ἀσκητικό καί λιγόλογο ἰδρυτὴ κι ἔπεσε στά πόδια του κι ἐξομολογήθηκε. Παρακάλεσε μέ δάκρυα καί λυγμούς νά τήν κρατοῦσαν σάν δόκιμο, γιά νά προσφέρει διάφορες οἰκιακές δουλειές καί νά γεύεται ἓνα πιάτο φαῖ στό κοινόβιο.

Ἡ ἐνέργειά της αὐτὴ εἶχε γίνει ἐδῶ καί δυό χρόνια, ἀπάνω ἀκριβῶς στήν σύγκρουση μέ τό Θεόκλητο, καί ὁ ἀσκητικός ἰδρυτής, στήν πρώτη ἐπίσκεψη τοῦ ἀνακριτῆ Μητροπολιτικοῦ Ἀρχιμανδρίτη, τὸν ρώτησε σχετικά καί πῆρε τήν συγκατάθεσή του, νά τήν προσλάβουν. Καί τήν ἀνάλαβαν σάν δόκιμο, τήν παρέδωσε μάλιστα μέ εἰδική σύσταση στήν ὁσία Ξένη, ἡ ὁποία τήν πρόσεχε καί τήν παρακολουθοῦσε μέ στοργή μητέρας. Ἀλλά κι αὐτὴ ἡ κόρη δέν ἦταν ἀπόλυτα συνεπὴς στὸν ὀρθὸ δρόμο, γιατί συχνά εὗρισκε λόγους καί προσχήματα καί κατέβαινε κάτω στὸν πατέρα της κι ἔλειπε μέρες ἀπὸ τῆς μάντρα τῆς Μονῆς.

Ἡ μάνα της ἡ κεροῦ, πήγαινε κι ἐρχόταν στό μοναστήρι κι ἄλλοτε ἔβριζε, ἄλλοτε φορτωμένη πρόσφορα, λάδι κι ἀποκέρι κατηφόριζε καλμαρισμένη καί χαμογελαστή.

Ἀλλά νά, μιά καί ἦταν ὑποχείριο τοῦ ἀρχαίου πτερνιστῆ, τοῦ μισόκαλου δαίμονα, ἔφτασε ὁ καιρὸς νά δράσει, νά σκορπίσει σύγχυση, ἀναστάτωση, νά ἐκτελέσει τό σχέδιο πού τῇ διάταξε. Πῆγε λοιπὸν κάποιο πρωινὸ μισομεθυσμένη, ζήτησε νά δεῖ τήν ἡγουμένη καί ἀξίωσε νά πάρει μαζί της ἀμέσως τὴ θυγατέρα της.

— Ἡ μοῦ τῇ δίνεις τώρα ἀμέσως, στό μινουῦτο, νά φύγουμε, ἢ θά σᾶς κάψω σάν χαρτί ἐδῶ μέσα, φρύαξε μέ μάτια ἐρεθισμένα, κατακόκκινα, πού σπίθιζαν καί πετοῦσαν φλόγες.

Φυσικά ἡ ἡγουμένη ταραχτήκε, ἀνησύχησε, ἔτρεξε, ρώτησε τό Σεβασμιώτατο κι αὐτός, γιά νά τήν προστατέψει ἀπὸ τὰ νύχια μιᾶς τέτοιας μητέρας, ἀρνήθηκε. Μιά καί δέν τό ἤθελε καί δέν τό ἐπιθυμοῦσε μήτε ἡ ἴδια ἡ Μαρία...

Ἐφυγε ἡ κεροῦ βρίζοντας καί ἀπειλώντας ὅτι θά φέρει σεισμό, ὅτι θά φέρει καπάκι τοὺς πάντες.

Καί πραγματικά ἀναστάτωσε τό σύμπαν.

12.

Χρειαζόταν πραγματικά ἐωσφορική δύναμη, ἀπεριόριστη ἐφευρετικότητα καί ὑποκριτική μαεστρία καί ἐπιμονή, γιά νά πλησίαζε αὐτὴ, μιά κεροῦ, μιά ἀσήμαντη γυναίκα τοῦ λαοῦ καί τῆς τραγικῆς αὐταπάτης, ἓναν Μελέτιο Μεταξάκη.

Τό γεγονὸς εἶναι ὅτι κατάφερε νά τρυπώσει στό Ἀρχιεπισκοπικὸ μέγαρο, νά ξεπεράσει τὸν Πρωτοσύγκελλο καί νά βρεθεῖ μπροστά στό ἐπιβλητικὸ ἀνάστημα τοῦ κοσμογυρισμένου Κρητικοῦ κληρικοῦ.

— Ἀφέντη μου, Δεσπότη, σῶσε με, μοῦ ξελόγιασαν τό μοναδικό τέκνο πού μοῦδωσε ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, μοῦ τό ξε-

— Μέ τις πομπές καί τις υποθέσεις του Πενταπόλεως βραδιάσαμε καί χάσαμε τό βαπόρι, φώναξε ό Μελέτιος μέ δυσαρέσκεια.

— Νά φροντίσωμεν νά σᾶς ἐξοικονομήσωμεν ξενοδοχεῖον... ψιθύρισε καταγεμᾶτος ἀπορία.

— Ἐδῶ θά παραμείνω, δήλωσε κοφτά. Τά ξενοδοχεῖα τῆς Αἰγίνης εἶναι γιά τά πανηγύρια...

— Μά ...ἐδῶ, σ' αὐτό το δωμάτιο, παραμένει μόνον ό Πενταπόλεως, ό ἅγιος αὐτός ἄνθρωπος, ἀντιμίλησε μέ πείσμα ό Σιμαντώνης.

— Παρακαλῶ... παρακαλῶ, ἔκανε ἱκετευτικά ό Νεκτάριος. Θά φύγω... θά φύγω εὐθύς ἀμέσως. Ὅχι, ἐδῶ νά παραμείνει ό Μακαριώτατος.

— Μά βράδιασε, σχεδόν σκοτείνιασε καί θά ταλαιπωρηθεῖτε, Σεβασμιώτατε, ἐπέμενε ό Σιμαντώνης. Τέτοια ὦρα, ἂν πιᾶσει καί βροχή;

— Δέν πειράζει. Τόν γνωρίζω καί μέ γνωρίζει ό δρόμος.

Καί δίχως νά χάνει καιρό, σιγοπερπάτησε, ἔφθασε σκυφτός τό ἀλογάκι του, παρακάλεσε τούς παραγυιούς νά τόν βοηθήσουν νά πεζέψει.

Κάπου δύο ὥρες ἀργότερα, σάν ἔφθασε στό μοναστήρι σωστό σωματικό καί ψυχικό ἐρείπιο καί τόν περικύκλωσαν κατατρομαγμένες οἱ καλόγριες, ὕψωσε τό βλέμμα στόν οὐρανό καί εἶπε:

— Σίμων, Σίμων, ἰδοὺ ό Σατανᾶς ἐξητήσατο ὑμᾶς τοῦ συνιάσαι ὡς τόν σῆτον. Ἐγώ δέ ἐδεήθην περί σοῦ, ἵνα μή ἐκλίνει ἡ πίστις σου. Καί σύ ποτε ἐπιστρέψας στήριξον τούς ἀδελφούς σου.

Τί γίνεται πάλι, Σεβασμιώτατε; ἀνάκραξε μέ ἀγωνία ἡ όσία Ξένη, ἡ τυφλή.

— Τίποτε. Μίαν λεμονάδα, παρακαλῶ, ψιθύρισαν τά χεῖλη του.

Καί σέρνοντας τά παπούτσια του τράβηξε μέ τό χέρι στήν καρδιά καί μέ πόνους στόν προστάτη γιά τό δεσποτικό, γιά τό μικρό του γραφεῖο.

Τήν ἐπαύριο ἀνέβηκε μέ πολυάριθμη συνοδεία ό Μελέτιος στό μοναστήρι. Τόν ἀκολουθοῦσαν ἀρκετοί ἀπό τούς παπάδες τοῦ νησιοῦ, πού δέν καλόβλεπαν τήν ἀκμή καί τήν κίνηση ἐκεῖ. Εἶχαν τήν ἐντύπωση πῶς ό «δεσποτοκαλόγερος», πλούτιζε εἰς βάρος τους, τούς ἔπαιρνε τά μνημόσυνα, τούς ἀφαιροῦσε τίς παρακλήσεις. Ἦταν ἔτοιμοι νά τόν κακολογήσουν, ἔτοιμοι νά ρίξουν τό ἀνάθεμα, νά φανερῶσουν κάποιο του κουσουρί. Ἄχ καί νᾶταν ὅλα ἀλήθεια, ὥστε νά τόν ἔδιωχνε ἀπό τό νησί ό Μητροπολίτης!...

Μά ἡ ἐπιτόπια ἔρευνα πού ἔγινε σέ ὅλους τούς χώρους τριγύρω δέν ἔφερε σέ φῶς τίποτα τό παράτυπο, τίποτα τό ἔνοχο, τό ἀντιεκκλησιαστικό. Οἱ καλόγριες ἐκεῖ ἦταν μορφές χλωμές, ἀσκητικές, μέ τό εἰσιτήριο στό χέρι γιά τήν ἀναχώρηση, ἔτοιμες γιά τήν ἀπάνω Βασιλεία... Τρόμος εἶχε καταλάβει τήν ψυχή τους καί τό βλέμμα τους τόξευε πόνον βαθύ, μαρτυρική ἱκεσία.

— Χμ... φαίνεται εἶναι καί δῶ κάποια πλεκτάνη... μουρμούρισαν τά χεῖλη τοῦ Μελέτιου. Τί ἤθελες νά μπλέξεις μ' αὐτό τό μοναστήρι, εὐλογημένε, μέ τά γύναια... Πύρ, γυνή καί θάλασσα...

Ἀρκετοί ἀπό τούς παπάδες ἔσκασαν πού ό Μελέτιος μαλάκωσε καί ἔφυγε μέ διαφορετικές διαθέσεις.

14.

Τό δεύτερο καί ὀδυνηρότερο ράπισμα τοῦ ἀνακριτῆ ἀπομεινε λεκές – παράσημο στήν ἱστορία.

Ἦρθε λίγες ἡμέρες ἀργότερα κι αὐτός, ἦρθε σά σίφουνας κατ' εὐθείαν στό μοναστήρι. Ἦρθε μέ βλοσυρό κι ἄγριο βλέμμα σάν πάνθηρας καί τόν συνόδευσαν δύο χωροφύλακες.

Δέν ἔδωσε καμμία προσοχή σέ δυό τρεῖς καλόγριες ἔξω, πού τόν ἐρώτησαν, πού τόν ἰκέτεψαν νά μάθουν. Σχεδόν παραβίασε τήν πόρτα καταπατώντας τούς κανονισμούς τῶν Μονῶν καί πῆγε κατευθεῖαν στό διαμέρισμα τοῦ Σεβασμιώτατου, κατευθεῖαν στό μικρό του γραφεῖο.

Στό μεταξύ ἀναστατώθηκε ὀλάκερη ἡ ἀδελφότητα. "Ὅλες σχεδόν οἱ μοναχές καί μάλιστα οἱ ἄρρωστες ἔπιασαν νά κλαῖνε, νά κλαῖνε καί νά κραυγάζουν τό «Κύριε, ἐλέησον».

Ἐκεῖνος ἀτάραχος τόν ὑποδέχτηκε μέ τό χαμόγελο στά χεῖλη.

– Ποῖον ζητεῖτε; σιγορώτησε.

– Βρέ καλόγερε, χαρέμι ἱδκανες ἐδῶ πάνω καί δέν κοκκινίζεις; Ποῦναι τό πηγάδι πού ρίχνεις τά μούλικά πού σκαρώνεις μέ τοῦτες ἐδῶ τίς ρασοφόρες, τίς σιγανοπαστρικές σου;

Τόν ἀνακύτταξε περίλυπος, κάτι πῆγε νά πεῖ, δέν τό μπόρεσε. Ἀνασήκωσε τό δάκτυλο κι ἔδειξε ψηλά.

– Δέ μιλάς;

Τίποτα, καμιά ἀπόκριση.

– Δέ μιλάς; φώναξε καί χτύπησε τή γροθιά στό γραφεῖο.

Τίποτα. Τόν ἀνακύτταξε σάν παιδί, σά βρέφος καί σώπαινε.

– Δέ μιλάς; φρύαξε τώρα ὁ ἀνακριτής τρίτη φορά. Καί σηκώθηκε ἀπειλητικά.

– Πές μου, τώρα, αὐτή τή στιγμή, ποῦ εἶναι τό πηγάδι μέ τά βρέφη πού ρίχνεις ἐκεῖ, γιατί θά σέ πατήσω στό λαιμό, θά σέ ρίξω χάμου καί θά σοῦ ξερριζώσω μία πρός μία τίς τρίχες ἀπό τά γένεια σου, παλιάνθρωπε.

– Σεβασμιώτατε... φώναξε λυγμικά ἡ ὁσία Ξένη.

Τίποτα, τοῦ κάκου.

Ἐχοντας στραμμένο τό βλέμμα ψηλά ἔμενε ἀκίνητος. Σίγουρα προσευχόταν.

Ζήτησε τότε καί ἀνέκρινε μία πρός μία τίς μοναχές σέ ἄλλο δωμάτιο. Πῆγε καί στίς ἄρρωστες, πῆγε καί σέ μία παράλυτη, πιασμένη, τήν Εὐνίκη, πού τώρα τελευταῖα χρημάτησε Ἡγουμένη. Διάταξε τούς χωροφύλακες νά σηκώσουν τίς

κουβέρτες της μή τυχόν κι ἔκρυβε κανένα ἀρτιγέννητο.

Τελικά ξανάρθε πάλι στό γέροντα.

– Αὔριο θά σέ ρίξω στό μπουντρούμι, στή φυλακή, παλιόγερε, κατάληξε μέ λύσσα. Θά στείλω τόν ἱατροδικαστή γιά σωματική ἔρευνα. Θά σᾶς περάσει ἀπό σωματική ἐξέταση ὅλους ἐδῶ, ἔκφυλα κορμιά... Ἀλλοίμονό σου, γέρο πασᾶ. Πρῶτα θά ἐξετάσει τήν κοπέλλα πού ξεπλάνεψες αὐτές τίς ἡμέρες, τήν Φραγκοῦδη.

– Ὁ Θεός γνωρίζει ἐάν ὅσα λέγεις εἶναι ἀληθῆ.

– Τόν κακό σου τόν καιρό.

Εἶπε, εἶπε, φώναξε, ἀπειλήσε τούς πάντες καί τά πάντα, γιά νά φύγει σάν ἀστραπή, σάν κεραυνός.

Θρῆνος ἀπλώθηκε σ' ὅλο τό μοναστήρι. Γοερός, ἀπελπισμένος θρῆνος.

– Νά τόν καταγγείλουμε, Σεβασμιώτατε, φώναξε τότε μία Μανιάτισσα μοναχή ἀπό τήν Κίττα τῆς Μάνης, πού δέν τό σήκωνε ἡ ψυχὴ της τέτοιον ἐξευτελισμό. Δέν ὑπάρχει λοιπόν στήν Ἑλλάδα δικαιοσύνη, δέν ὑπάρχει τίποτα, ἔτσι ὅποιος θέλει ξεκινᾶ, γιά νά μᾶς πατήσῃ στό σβέρκο;

Ὁ γέροντας ἔστρεψε τότε κι ἔρριξε γαλήνιο βλέμμα στήν ἀγανακτισμένη της μορφή.

– Ὁ Θεός, παιδί μου, διευθύνει τά πάντα, ἔπιασε νά λέει. Χωρίς τό θέλημά του τίποτε δέ γίνεται. Μὴν κλονίζεσθε, μή χάνετε τήν ὑπομονήν σας. Σπεύσατε εὐθύς ἀμέσως εἰς τόν ναόν νά δοξάσετε τό πανάγιον Ὄνομά Του, τούτων πάντων ἔνεκεν.

– Ἀλλά, Σεβασμιώτατε, πετάχτηκε τότε καί εἶπε μία ἄλλη ἀπό τά Μέθανα, δέν ἔπρεπε νά πείτε τουλάχιστον δυό λόγια; Ἔτσι, δίχως ἀπολογία, τόν ἀφήσατε νά σκορπᾶ τέτοιες συκοφαντίες;

– Ὑπέρ ἐμαυτοῦ οὐκ ἀπολογήσομαι. Προσευχηθεῖτε ὑπέρ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Διαβλέπω ἐπ' αὐτοῦ βάσανον. Προσευχηθεῖτε, παρακαλῶ. Καί δι' αὐτόν ἐσταυρώθη ὁ Κύριος.

Καί σήκωσε πάλι τό βλέμμα ψηλά κι ἀπόμεινε ἀσάλευτος.

15.

Πέρασαν καμιά δεκαριά μέρες, ήρθαν στην Αϊγίνα και πήραν τη θυγατέρα της κερούς, τη Μαρία Φραγκούδη για ιατροδικαστική εξέταση. Εύτυχως παρά την αμαρτωλή μάνα, παρά την εγκατάλειψη και τούς τόσους πειρασμούς όλόγυρά της, παρά τον εύμετάβολο χαρακτήρα της, είχε διαφυλάξει την αγνότητά της και βρέθηκε κόρη!

Κατραπακιά και αδιέξοδος για τον όργισμένο Γρηγόριο Τ΄, τον ανακριτή. 'Ο Θεός βέβαια επέτρεπε σε μερικούς διαλεκτούς Του να χαμωσυρθούν, να σηκώσουν βαρύ σταυρό, αλλά δεν επέτρεπε ποτέ αδιέξοδο, ποτέ καταστροφή.

Άλλη ένόχληση για την ώρα δεν ξαναφάνηκε.

'Ο καιρός σιγοπερνούσε, τά παγκόσμια γεγονότα τριγύρω έγραφαν μέ αίμα και δάκρυα την καινούρια ιστορία. Κατάπαυση του πολέμου, Κοινωνίες των Έθνών, κυρώσεις πάνω στους νικημένους.

'Ο 'Αρχιεπίσκοπος Μελέτιος έπεσε πάνω σε χίλια τόσα εκκλησιαστικά προβλήματα, σχεδόν κόντευε να ξεχάσει την υπόθεση της Αϊγίνας.

'Ωστόσο μιά γυναίκα αναφάνηκε ύστερα από μερικούς μήνες, μιά καλοντυμένη στην έντέλεια χλωμή κυρία και ζήτησε τό γέροντα.

– Τί τόν θέλετε, τή ρώτησαν από την πόρτα.

– Είμαι ανάγκη, δήλωσε συννεφιασμένη.

Νόμισαν πώς ήταν άρρωστη κι έρχόταν για δέηση. Και την άφησαν.

Έπεσε εύθυσ στά πόδια του κι έκλαιγε μέ λυγμούς.

– Συγχωρήσατέ μας, άγιε πάτερ, ψέλλιζαν τά χείλη της κι έτρεχαν ποτάμι τά δάκρυά της. Συγχωρήσατε τόν άνδρα μου, προσεβλήθη από γάγγραιναν, κινδυνεύει ή ζωή του.

– Ποία είσθε, παρακαλώ;

– Είμαι ή σύζυγος του τάδε, του ανακριτου που σās προσέβαλε έδω και μερικούς μήνες.

Άπλωσε τά χέρια, την ανασήκωσε, την εύλόγησε.

– Τόν είχα συγχωρήσει από την πρώτην εκείνην στιγμήν, κόρη μου, ψέλλισαν τά χείλη του. Και πάλιν θά προσευχηθώ. Θά προσευχηθώ απόψε εις την Κυρίαν Θεοτόκον, ίνα μεσιτεύσει. Άπό τί παρουσιάσθηκε ή γάγγραινα;

– Δεν γνωρίζουν ούτε οί γιατροί, Σεβασμιώτατε. Όλο και προχωρεί δυστυχώς. Σχεδόν κάθε λεπτόν προχωρεί. Και τό χειρότερον, πονεί και βασανίζεται. Θέλουν να του κόψουν τό χέρι από ψηλά, από τή ρίζα, και δέ δέχτηκε. Κινδυνεύει, άγιε πάτερ... ώ, τί να πράξω πλέον ή δύστυχη... ώρες-ώρες χάνω τά λογικά μου.

– Ποū τόν έχουν;

– Στόν Εύαγγελισμό. Στην άριστερή πτέρυγα.

– Θά πεταγόμεν να τόν έβλεπα, αλλά δυστυχώς δεν μου τό επιτρέπει πλέον ή ύγεία μου. Υποφέρω έσχάτως, υποφέρω από μίαν βασανιστικήν νόσον.

– Ό, υποφέρετε και σεις... Τί λέτε, αυτό έλειψε να ταξιδεύσετε, να πάτε στην Άθήνα... Σās έφερα έδω στην τσάντα μου, σās έφερα τό υποκάμισόν του. Κάμετε, παρακαλώ, μίαν δέησιν..

Του παράδωσε κάποιο δεματάκι, έσκυψε, του φίλησε τό χέρι κι έφυγε μέ λυγμούς, όπως ήλθε.

'Ο Γρηγόριος Τ΄ ο ανακριτής, Κύριος ο Θεός ξέρει τό πώς και γιατί, δεν έγινε καλά. Παρά την όλόθερμη και εκ βαθέων δέηση που έκανε στο ιερό Θυσιαστήριο ο άσκητικός γέροντας, ο ιδρυτής της Μονής.

Πέθανε έπειτα από πέντε μέρες, μεσάνυχτα, μέσα σε φρικτούς πόνους, ολομόναχος, στο κρεβάτι του νοσοκομείου.

ΑΝΘΟΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΑ ΣΚΛΗΡΑ ΧΕΡΙΑ (Από τή ζωή ενός έργατη)

ΑΔΕΛΦΕΣ ΠΑΒΕΛΑ (Ο ρόλος του κοριτσιού στον πολιτισμό καί τήν πίστη)

Η ΜΟΝΑΧΟΚΟΡΗ

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ

ΓΚΡΕΜΟΣ ΑΠΟ ΧΩΜΑ

ΘΑΛΑΜΟΣ ΟΚΤΩ. ΑΔΕΛΦΗ ΣΑΒΒΙΝΑ

Ο ΜΑΣΟΝΟΣ (Βίος καί τελευτή...)

ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΖΕΙ... (Από τή δυναστεία του πόνου)

Ε' ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΦΛΑΝΑΓΚΑΝ (Μιά ψυχή πού άφοσιώθηκε στον παιδικό πό-
νο)

ΣΤ' ΑΦΗΓΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ ΜΑΣ (Ο όσιος Νεκτάριος Κεφαλαῶς)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ Ο ΥΔΡΑΙΟΣ (Αστέρια του Σαρωνι-
κού)

ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΚΑΙ ΜΑΥΡΑ (Έν Σταυρῷ ετανύθησαν)

Ο ΑΦΘΟΡΟΣ ΑΓΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ (Αἰγινα-Ζάκυνθος)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΠΕΤΣΙΩΤΕΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ (Νικόλαος-Σταμάτιος-
Ίωάννης)

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ (Ο Υἱός τῆς βροντῆς)

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Ο ΤΡΙΜΥΘΟΥΝΤΟΣ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΝΟΤΑΡΑΣ (Στυλοβάτες στό Ίόνιο)

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΝΟΤΑΡΑΣ (Αρχιεπίσκοπος Κορίνθου)

ΑΛΕΞΙΟΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΘΕΟΔΩΡΑ Η ΑΥΓΟΥΣΤΑ (Στύλος Όρθοδοξίας)

ΑΓΙΟΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ (Ο Όσιος Νικόλαος Έπίσκοπος Μύρων τῆς Λυ-
κίας ό Θαυματουργός)

ΟΣΙΑ ΜΑΡΙΑ Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ (Μετάνοια στην έρημο)

Ζ' ΞΕΝΟΓΛΩΣΣΑ

SAINT NEKTARIOS The Saint of our Century (μετάφραση Άγγλικά)

SAINT SPYRIDON OF TREMITHUS (μετάφραση Άγγλικά)

SAINT NECTAIRE Le Saint de notre siècle (μετάφραση Γαλλικά)

SFÂNTUL NECTARIE Sfântul secolului nostru (μετάφραση Ρουμανικά)

СВЯТОЙ НЕКТАРИЙ (μετάφραση Ρωσικά)

Ο Άγιος Νεκτάριος λαϊκός (τρίτος από άριστερά μελετᾷ στό γραφεῖο)

Τό σπίτι πού γεννήθηκε στή Συληβρία τῆς Θράκης

Μπαλοῦ Κεφαλᾶ
Ἡ μητέρα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου

Χαράλαμπος Κεφαλᾶς
Ὁ ἀδελφός τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου

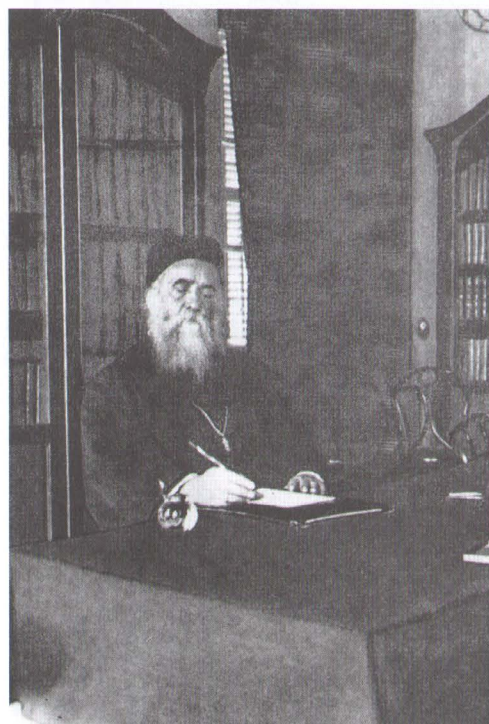
Μοναχή Ξένη Στρογγυλοῦ ἡ τυφλή (1904-1923)

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος Ἀρχιμανδρίτης

Ὁ Ἅγιος σέ διαφορετικές ἡλικίες

Ὁ Ἅγιος μέ τόν ἀγαπημένο του μαθητή καί ἀργότερα Ἀρχιμανδρίτη Νικόλαο Λεβεντόπουλο, τήν ἐποχή τῆς Ριζαρείου. Φωτογραφία εὐγενῶς ὑπέρ τῆς βιογραφίας τούτης παραχωρηθεῖσα παρά τῆς κυρίας Δέσποινας Φιλιππίδου. (Copyright συγγραφέως Δέν ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

*Ἡ Κυρία Θεοτόκος
Ἡ ἀγαπημένη εἰκόνα τοῦ Ἁγίου μέσα στό ὑπνοδωμάτιό του*

Τό ὑπνοδωμάτιο τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, πού σώζεται μέχρι σήμερα στήν Μονή του στήν Αἴγινα

Στά τελευταία του χρόνια

Πρωτ. α. α. μ. 31889
α. α. 8/10/207

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΡΗΣ

ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ

Αριθ. Νολο. 669
Αριθ. Τελ. 156

Ο ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΑΥΤΗΣ ΤΙΘΗΜΟΣ *Γεωργίου Α. Ριζάρη* εν Συμφωνία με τὴν *Πολυτεχνική* ΤΑΧΕΙΣ ΔΙΕΜΕΙΝΕΝ ΕΝ ΤΗ ΣΧΟΛΗ ΜΑΘΗΤΕΣ ΕΙΣ *πέντε ἑκα* ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΤΑΞΕΙΣ ΔΙΑΤΕΛΕΣ ΚΑΙ ΠΑΣΤΑ ΤΑ ΕΝ ΤΩ ΚΑΝΟΝΙΣΜΩ ΟΡΙΖΟΜΕΝΑ ΔΙΑΚΟΥΣΑΣ
1) ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΠΟΙΟΙ ΙΕΡΑΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ, ΚΑΤΗΧΕΙΝ, ΕΡΕΤΚΑΘΗΜΕΡΙΑΝ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ, ΕΙΣΑΓΟΥΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΑΣ, ΕΠΙΣΤΗΡΙΑΝ ΠΑΛ. ΚΑΙ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ, ΠΑΤΕΡΟΛΟΓΙΑΝ, ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΝ, ΑΝΑΓΝΩΣΙΝ ΕΛΛ. ΚΑΙ ΑΓΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ, ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ ΠΟΙΗΤΗΝ, ΟΜΙΛΗΤΙΚΗΝ, ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΝ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗΝ, *ἡρὰν Γεωγραφίαν καὶ ἱστορίαν Ἀρχαιογραφίαν.*
2) ΕΓΚΥΚΛΙΑ ΠΟΙΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑ, ΛΑΤΙΝΙΚΑ, ΓΑΛΛΙΚΑ, ΕΒΡΑΪΚΑ, ΦΥΣΙΚΟΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ, ΙΣΤΟΡΙΚΑ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ, ΕΚΔΗΣ. ΜΟΥΣΙΚΗΝ, ΚΑΛΩΓΡΑΦΙΑΝ, ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΝ. ΚΑΙ ΕΝ ΑΝΑΞΙ ΤΟΥΤΟΙΣ ΤΗΝ ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΩΝ ΕΞΕΤΑΣΙΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΙΑΤΕΤΑΜΕΝΑ ΤΙΘΕΤΑΣ ΑΞΙΟΣ ΕΚΡΙΘΗ ΤΩΤ ΒΑΡΜΟΣ

ἤμια (9 3/4)

ΕΙΣ ΜΑΡΤΥΡΙΩΝ ΤΟΥΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΔΙΔΟΤΑΙ ΑΥΤΩ ΤΟ ΠΑΡΩΝ ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΩΝ, ΥΠΟΓΡΑΜΜΕΝΩΝ ΕΠΙ ΤΕ ΤΩΤ ΔΙΕΥΘΥΝΤΩ, ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΤ ΠΡΩΤΟΔΟΥΣ ΣΥΜΒΟΥΛΩΤΩ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ, ΚΑΙ ΕΞΩΡΑΙΣΜΕΝΩΝ ΤΗ ΤΑΥΤΗΣ ΣΦΡΑΓΙΔΙ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 10^α Ιουλίω 1907

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΟΥΣ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΗΣ ΡΙΖΑΡΕΙΟΥ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Γεωργίου Α. Ριζάρη
Α. Α. Ριζάρη
Α. Α. Ριζάρη
Α. Α. Ριζάρη
Α. Α. Ριζάρη

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

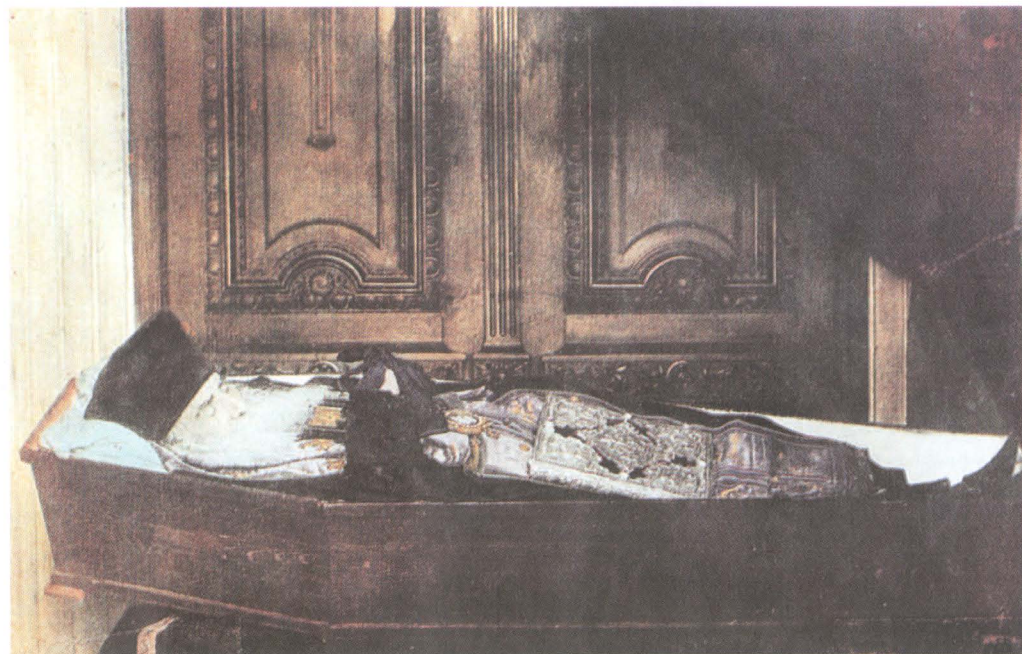
Γεωργίου Α. Ριζάρη
ΣΦΡΑΓΙΣΜΟΣ
Α. Α. Ρ. 1907

ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

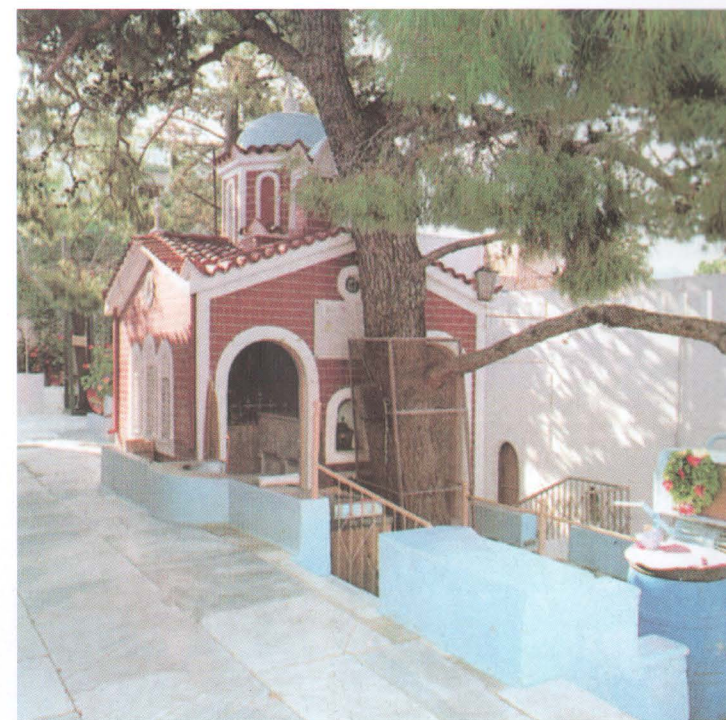
Γεωργίου Α. Ριζάρη
Α. Α. Ριζάρη
Α. Α. Ριζάρη
Α. Α. Ριζάρη
Α. Α. Ριζάρη
Α. Α. Ριζάρη
Α. Α. Ριζάρη
Α. Α. Ριζάρη
Α. Α. Ριζάρη
Α. Α. Ριζάρη

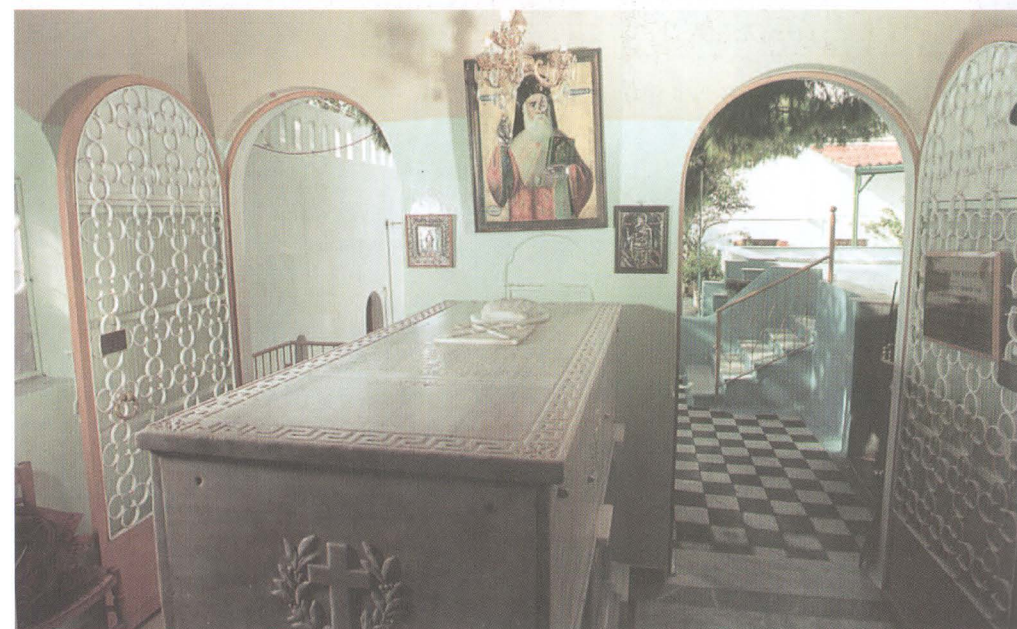
Άπολυτήριο μαθητού
τῆς Ριζαρείου Σχολῆς.
Διακρίνεται εὐκρινῶς
στό κέντρο ἡ ὑπογραφή
τοῦ Διευθυντοῦ
Νεκταρίου Πενταπόλεως
(Copyright Ἐκδόσεων
«ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΓΗ»
Δέν ἐπιτρέπεται
ἡ ἀναδημοσίευσις)

Τό τίμιον Σκήνωμα τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στίς 9 Νοεμβρίου.

Τό πεῦκο στόν τάφο τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου

Ὁ τάφος τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου